

Sygn. akt IV U 1242/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2019 r. w Zielonej Górze

odwołania (...) Sp. z o.o. w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 02.02.2018 r. znak (...), nr (...) (dot. D. I.)

z dnia 02.02.2018 r. znak (...), nr (...) (dot. V. P.)

przy udziale zainteresowanych D. I., V. P.

o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie

I. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 02.02.2018 r. nr (...) w ten sposób, że zobowiązuje pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczący zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie dla osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanego D. I. na okres od 13.09.2017 r. do 19.07.2018 r.

II. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 02.02.2018 r. nr (...) w ten sposób, że zobowiązuje pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczący zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie dla osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanego V. P. na okres od 12.10.2017 r. do 07.09.2018 r.

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego (...) Sp. z o.o. w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogusław Łój

sygn. akt IV U 1242/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2.02.2018 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla D. I. w okresie od 13.09.2017 r. do 19.07.2018 r.

Jako podstawę prawną decyzji organ rentowy powołał art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.) w związku z art. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr

883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (dz. U. EE. L. 2010.3544.1).

W świetle analizy przedłożonych do wniosków dokumentów organ rentowy uznał, że centrum interesów życiowych zainteresowanego nie znajduje się w Polsce. Zdaniem Oddziału D. I. przybył do Polski celem podjęcia pracy i jego pobyt w Polsce jest ściśle powiązany z zatrudnieniem. Nie jest wystarczające oparcie się wyłącznie na deklaracjach zawartych w oświadczeniu dotyczącym zamiaru pozostania na stałe w Polsce. Dodatkowo jako adres zamieszkania został wskazany lokal znajdujący się w Ł. przy ul. (...), a z załączonej umowy wynika, że przedmiotem użyczenia jest miejsce noclegowe, z które w/w ponosi odpłatność w wysokości 20 zł/dobę. Z danych pobranych z Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS wynika, że pod tym adresem zgłoszonych jest 38 pracowników (...) sp. z o.o., będących obywatelami państw trzecich. Zdaniem Oddziału powyższe okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, że koncentracja spraw życiowych, ośrodek osobistych i majątkowych interesów D. I. jest w Polsce. Z opisanej sytuacji wynika, że ośrodek interesów życiowych oraz miejsce zamieszkania znajduje się na Ukrainie, gdzie przebywa jego rodzina.

W związku z powyższym brak jest podstaw do zastosowania wobec D. I. przepisów Rozporządzeń nr 883/2004 i 987/2009, gdyż wnioskodawca nie może być uznany za osobę zamieszkujejącą na terytorium państwa członkowskiego – Polski.

Decyzją z dnia 2.02.2018 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla V. P. w okresie od 12.10.2017 r. do 7.09.2018 r. wskazując na te same okoliczności jak w przypadku D. I..

Odwołania od powyższych decyzji złożył płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wnosząc o zmianę zaskarżonych decyzji i stwierdzenie podlegania polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego. Płatnik zarzucił decyzjom brak wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, który uzasadniałby odmowę wydania zaświadczenia A1 o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania pracy na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich UE.

Zdaniem odwołującego, pytania kierowane do ubezpieczonych, będące stałą praktyką organu rentowego, są w swojej istocie z góry wykluczające cudzoziemców z ubiegania się o zaświadczenie A1 oraz naruszają Kartę Praw Podstawowych UE ingerując w życie rodzinne ubezpieczonych. Ponadto z jednej strony organ powołuje się na brak dostatecznych danych do tego, by stwierdzić, gdzie znajduje się miejsce zamieszkania ubezpieczonego, a z drugiej strony podejmuje decyzję o odmowie powołując się na adres zamieszkania zgłoszony także dla innych ubezpieczonych, jak i fakt pozostawiania rodziny ubezpieczonego na Ukrainie. Prowadzi to do sytuacji, która sugeruje że osoba ubezpieczona nie podlega żadnemu ustawodawstwu.

Odwołujący powołał się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 17.02.1977 r. (C-76/76, Di Paolo) w którym wskazano pośrednio jak odczytywać termin „miejsce zwyczajowego zamieszkania i ośrodek interesów życiowych”. Ponadto wywodził, że spółka zatrudnia pracowników wykonujących pracę z zakresu transportu międzynarodowego na terenie UE. Pracownicy kierowcy posiadają miejsce zamieszkania na terytorium RP, co jest potwierdzone stosowną dokumentacją przedłożoną do akt sprawy. Charakter pracy wykonywanej w spółce polega na regularnych, określonych w czasie i miejscu podróżach służbowych, a naturą pracy kierowców transportu międzynarodowego jest regularne opuszczanie miejsca zamieszkania w celu wykonywania usług transportowych. Odwołujący zakwestionował również pytania skierowane do ubezpieczonego podnosząc m.in., że naruszają one zasadę wolności zatrudnienia wyrażoną w Konstytucji RP, jak i Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

W odpowiedzi na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o ich oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd połączył obie sprawy w celu ich rozpoznania i rozstrzygnięcia w oparciu o przepis art. 219 kpc.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek (...) sp. z o.o. w P. wykonuje działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest transport drogowy towarów.

okoliczności niesporne, ustalone na podstawie wpisu w KRS.

Zainteresowany D. I., obywatel Ukrainy, zatrudniony był u płatnika na podstawie umowy o pracę na czas określony od 12.10.2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika siodłowego Ostatnia umowa zawarta jest na czas określony od 13.10.2017 r. do 19.07.2018 r. za wynagrodzeniem 2.000 zł.

dowód: umowa o pracę z dnia 13.10.2017 r., w aktach ZUS,

oświadczenie wnioskodawcy w aktach organu rentowego.

Wnioskodawca posiadał wizę wydaną do dnia 19.07.2018 r. w celu wykonywania pracy i zezwolenie na pracę na okres od 5.08.2015 r. do 19.07.2018 r.

dowód: wiza, w aktach ZUS, pozwolenie w aktach ZUS

W dniu 29.12.2017 r. płatnik złożył organowi rentowemu informację w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dla osoby która wykonuje pracę najemną w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich.

dowód: informacja, w aktach ZUS,

Ubezpieczony D. I. w dniu 29.12.2017 r. zamieszkiwał w Ł. przy ul. (...) na podstawie umowy o przekazanie prawa do użytkowania lokalu mieszkalnego.

Miejscem wykonywania pracy wnioskodawcy był teren Unii Europejskiej. Praca wykonywana była w 20% w Polsce, a w 80% w pozostałych krajach.

Państwem członkowskim, w którym wnioskodawca uważany był za mający miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, była Polska.

Rodzina wnioskodawcy w okresie jego zatrudnienia w Polsce zamieszkiwała na Ukrainie.

dowód: oświadczenie wnioskodawcy oraz informacja w celu wydania zaświadczenia, w aktach ZUS,

umowa o przekazanie prawa do użytkowania lokalu mieszkalnego, akta ZUS.

Wnioskodawca V. P., obywatel Ukrainy, zatrudniony był u płatnika na podstawie umowy o pracę na czas określony od 12.10.2017 r. do 7.09.2018 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika siodłowego, za wynagrodzeniem w wysokości 2000 zł brutto miesięcznie.

dowód: umowa o pracę z dnia 12.10.2017 r., w aktach ZUS,

oświadczenie wnioskodawcy w aktach organu rentowego.

Wnioskodawca posiadał wizę wydaną na okres od 25.10.2017 r. do 7.09.2018 w celu wykonywania pracy. Posiadał zezwolenie na pracę na okres od 18.09.2017 r. do 7.09.2018 r.

dowód: wiza, w aktach ZUS, pozwolenie w aktach ZUS

W dniu 22.12.2017 r. płatnik złożył organowi rentowemu informację w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dla osoby która wykonuje pracę najemną w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich.

dowód: informacja, w aktach ZUS,

Ubezpieczony V. P. w dniu 29.12.2017 r. zamieszkiwał w Ł. przy ul. (...) na podstawie umowy o przekazanie prawa do użytkowania lokalu mieszkalnego.

Miejscem wykonywania pracy wnioskodawcy był teren Unii Europejskiej. Praca wykonywana była w 20% w Polsce, a w 80% w pozostałych krajach.

Państwem członkowskim, w którym wnioskodawca uważany był za mający miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, była Polska.

Rodzina wnioskodawcy w okresie jego zatrudnienia w Polsce zamieszkiwała na Ukrainie.

dowód: oświadczenie wnioskodawcy oraz informacja w celu wydania zaświadczenia, w aktach ZUS,

umowa o przekazanie prawa do użytkowania lokalu mieszkalnego, akta ZUS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania okazały się zasadne.

Stan faktyczny spraw był bezsporny co do tego, że wnioskodawcy na dzień wydania zaskarżonej decyzji zatrudnieni byli przez polskiego pracodawcę, przy czym pracę wykonywali na terenie kilku państw Unii Europejskiej. Ustalenia te wynikały ponadto z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego, oświadczeń stron i zeznań świadka B. W.

W powyższym stanie faktycznym rozstrzygnąć należało, czy odmowa wydania wnioskodawcy przez organ rentowy „zaświadczeń o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 na okres od 24.05.2017 r. do 24.03.2018 r. była zasadna.

W ocenie Sądu dokonane w sprawie ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, że wnioskodawcy obywatele Ukrainy, niewątpliwie z racji zawarcia umowy o pracę z polskim pracodawcą mieli zamiar – co najmniej przez czas trwania umowy – przebywać stale na terenie Polski w celu świadczenia pracy zarobkowej i miał w Polsce zagwarantowane miejsce zamieszkania w wynajętym mieszkaniu w Ł.. Wnioskodawcy posiadali wize wydane w celu wykonywania pracy, zatem legalnie mieszkali i pracowali w Polsce. Posiadali również zezwolenia na pracę. W niniejszej sprawie rozważenia wymagało zastosowanie przepisów prawa unijnego, w tym m.in.:

- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L.2004.166.1 ze zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”;
- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L.2009.284.1 ze zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”.

Pozwany organ rentowy powoływał się dodatkowo na rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24.11.2010r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U.UE.L.2010.344.1).

W pierwszej kolejności należy rozważyć brzmienie przepisów właśnie tego aktu prawnego, ma on bowiem decydujące znaczenie dla możliwości zastosowania wobec wnioskodawcy przepisów rozporządzeń: podstawowego i wykonawczego.

W preambule do tego rozporządzenia podano, że na mocy niniejszego rozporządzenia rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 powinny mieć zastosowanie tylko o tyle, o ile dana osoba już legalnie

zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego. Legalne zamieszkanie powinno być zatem warunkiem wstępnym stosowania tych rozporządzeń.

Zgodnie z art. 1, rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Punkt wyjścia do zastosowania rozporządzeń podstawowego i wykonawczego wobec obywatela Ukrainy jest więc legalne zamieszkiwanie danej osoby na terenie państwa członkowskiego.

Oceniając spełnienie tego warunku należy przytoczyć reguły jakimi kierowano się przy wydawaniu rozporządzenia rozszerzającego, a które wyrażone zostały w jego preambule. Wynika z nich, że Parlament Europejski, Rada oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wezwały do lepszej integracji obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2005 r. podkreśliła, że Unia musi zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywatelom państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terytorium państw członkowskich, oraz że bardziej energiczna polityka w zakresie integracji powinna stawiać sobie za cel zagwarantowanie im praw i obowiązków porównywalnych do praw i obowiązków obywateli Unii. Zaznaczono przy tym, że na mocy niniejszego rozporządzenia rozporządzenie nr 883/2004 i rozporządzenie nr 987/2009 powinny mieć zastosowanie tylko o tyle, o ile dana osoba już legalnie zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego. Legalne zamieszkanie powinno być zatem warunkiem wstępnym stosowania tych rozporządzeń.

Brak jest jednoznacznej definicji użytego tu pojęcia „zamieszkania” zarówno w prawie unijnym, jak i w prawie polskim. W praktyce więc zasadne zdaje się rozwiązanie, by posilkować się zarówno przepisami unijnymi (ww. rozporządzenia), jak i polskimi (art. 25 k.c.).

Do celów stosowania rozporządzenia podstawowego, określenie „zamieszkanie” oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa (art. 1 lit. j).

Rozporządzenie wykonawcze w art. 11 ust. 1 stanowi, że w przypadku gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, instytucje te ustalają na podstawie wspólnego porozumienia ośrodek interesów życiowych zainteresowanego w oparciu ogólną ocenę wszystkich dostępnych informacji dotyczących istotnych okoliczności, które mogą obejmować, w stosownych przypadkach:

- a) czas trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich;
- b) sytuację danej osoby, w tym:
  - (i) charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę;
  - (ii) jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne;
  - (iii) prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym;
  - (iv) w przypadku studentów - źródło ich dochodu;
  - (v) jej sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały;

(vi) państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych.

Zgodnie z ust. 2, w przypadku gdy uwzględnienie poszczególnych kryteriów w oparciu o istotne okoliczności wymienione w ust. 1 nie doprowadzi do osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane instytucje, zamiar danej osoby, taki jaki wynika z tych okoliczności, a zwłaszcza powody, które skłoniły ją do przemieszczenia się, są uznawane za rozstrzygające dla ustalenia jej rzeczywistego miejsca zamieszkania.

Cytowane regulacje nakazują więc uwzględniać w pierwszej kolejności kryteria obiektywne (ust. 1), a w przypadku, gdy nie doprowadzi to do rozstrzygnięcia, gdzie znajduje się miejsce zamieszkania danej osoby – kryteria subiektywne (ust. 2).

Z kolei jak stanowi art. 25 k.c., miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Przepis ten łączy zatem nierozzerwalnie kryterium obiektywne i subiektywne.

Należy zaznaczyć, że organ rentowy nie stosował procedury uzgodnień z jakąkolwiek inną instytucją zabezpieczenia społecznego, którą to procedurę określają w szczególności art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego nakazujące zwrócenie się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w wyroku z dnia 5.10.2017 r. (IV U 899/17), który wskazał, że w rozpatrywanym stanie faktycznym (jak i w niniejszej sprawie) odstępianie od stosowania tej procedury wynikało zapewne z braku owych wątpliwości, o których mowa w przepisie. To z kolei sprawia, że jedynym wyznacznikiem jaki powinien być stosowany przy ustalaniu właściwego ustawodawstwa jest miejsce siedziby zatrudniającego przedsiębiorstwa.

Jak wywodził w uzasadnieniu powołanego wyroku Sąd Okręgowy w Rzeszowie, koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia podstawowego) i zasadą jest stosowanie jako właściwego miejsca wykonywania pracy, zaś wyjątki objęte zostały dyspozycją m.in. art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim lub jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania – ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę.

Jak wynikało z ustalonego stanu faktycznego, zainteresowani wykonują 80% pracy za granicą, zatem nie wykonują znacznej części pracy w Polsce. Siedzibą pracodawcy jest miejscowość P.. Okoliczności te są wystarczające do uznania, że ubezpieczeni D. I. i V. P. podlegają ustawodawstwu państwa członkowskiego – Polski. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 5a rozporządzenia wykonawczego, do celów stosowania tytułu II rozporządzenia podstawowego „siedziba lub miejsce wykonywania działalności” odnosi się do siedziby lub miejsca prowadzenia działalności, w którym podejmowane są zasadnicze decyzje dotyczące przedsiębiorstwa i sprawowane są funkcje jego administracji centralnej.

Przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich albo zapobieżenie sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu. Z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim i aby mógł zrealizować ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1. Ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, zaś poświadczenie ustawodawstwa na formularzu A1 jest

ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem.

Odnosząc się do rozstrzygającej kwestii możliwości zastosowania przepisów rozporządzeń koordynacyjnych, tj. podstawowego i wykonawczego, do pracownika występującego w niniejszej sprawie koniecznym było stwierdzenie, czy D. I. i V. P. zamieszkują legalnie na terytorium Polski jako państwa członkowskiego UE.

Organ rentowy w niniejszej sprawie uznał, że pod pojęciem miejsca zamieszkania kryje się miejsce głównego ośrodka interesów życiowych pracownika.

Jak już wcześniej wskazano, zgodnie z art. 1 lit. j rozporządzenia podstawowego zwrot „zamieszkanie” oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa. Nie ulega wątpliwości, że rozporządzenia koordynacyjne na skutek wydania rozporządzenia rozszerzającego mogą być stosowane do pewnych kategorii pracowników - obywateli państw trzecich, pod warunkiem że legalnie zamieszkują na terytorium państwa członkowskiego nawet jeżeli utrzymują związki z krajem swego pochodzenia. Nie bez powodu w przepisie art. 1 rozporządzenia rozszerzającego do warunku zamieszkiwania dodano element „legalnie”, zatem ten element musi być także uwzględniany przy odpowiednim stosowaniu art. 11 rozporządzenia wykonawczego. Podkreślić należy, że przepis ten ma zastosowanie do sytuacji, gdy dwie instytucje uzgadniają wspólne stanowisko a nie gdy oceny tej dokonuje arbitralnie organ jednego z państwa.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy należy zauważyć, że zainteresowani pracownicy w chwili złożenia wniosku o ustalenie polskiego ustawodawstwa byli zatrudnieni przez polskiego pracodawcę na podstawie umów o pracę na czas określony od października 2017 r., a zatem ich pobyt na terenie Polski miał charakter ciągły i długotrwały.

Odwołujący byli zatrudnieni jako kierowcy ciągnika siodłowego i pracę świadczyli na terenie Polski i innych krajów UE. Państwem, w którym odprowadzane były podatki od ich wynagrodzeń była Polska i tu także do ZUS odprowadzane były składki na ubezpieczenia społeczne.

Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o złożone w dniu 22.12.2017 r. oświadczenie zainteresowanego, albowiem dowód z przesłuchania stron został pominięty z uwagi na fakt, że zainteresowani nie stawili się bez usprawiedliwienia na rozprawę wyznaczoną celem przesłuchania, a z informacji pełnomocnika płatnika składek wynikało, że nie pracują już u odwołującego. Ponadto w myśl art. 299 k.p.c., jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. W niniejszej sprawie taka okoliczność nie zachodziła, gdyż istotne dla rozstrzygnięcia fakty zostały ustalone w oparciu o akta ZUS lub były między stronami bezsporne.

Jak już wskazano, nie bez znaczenia jest użycie a art. 1 rozporządzenia rozszerzającego określenia „legalne zamieszkanie”, co niewątpliwie należy łączyć także z legalnym pobytom i legalnym zatrudnieniem na terytorium państwa członkowskiego. To, że wnioskodawca legalnie pracował i przebywał na terytorium Polski nie budziło żadnych wątpliwości w sprawie.

Zdaniem Sądu, ubezpieczeni w sytuacji ustalonej w niniejszej sprawie spełniają zatem zarówno obiektywne, jak i subiektywne przesłanki ustalenia, że ich miejscem zamieszkania jest Polska. Jak podniósł Sąd Okręgowy w Rzeszowie w cytowanym orzeczeniu, przyjęcie odmiennej koncepcji prowadziłoby do stwierdzenia, że wnioskodawcy nie podlegają żadnemu ustawodawstwu.

Tak więc – na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, który stanowi, że na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadczają, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie – pozwany organ rentowy zobligowany jest do wydania żadanego przez wnioskodawcę poświadczenia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22.10.2015 r. z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.)